

21. jūnijs

Svētais

Aloizijs Gonzaga

(1568–1591)

**markīza titula mantinieks,
kas priekšroku deva Debesu galmam,
jezuīts
piemiņas diena 21. jūnijā**

Debesu galma bruņinieks

Svētais Aloizijs Gonzaga (itāļu valodā – Luidži Gonzaga) dzimis 1568. gada 9. martā Kastiljonē delle Stivjērē, kas tajā laikā bija Venēcijas Republikas pakļautībā, bet mūsdienās atrodas Itālijā, Lombardijas reģionā. Viņš bija Kastiljones marķīza Ferantes Gonzagas vecākais dēls. Marķīza Ferantes Gonzagas un donnas Martas Tanas di Santenas laulību ceremonija notika 1566. gadā Madrides Karaliskajā Alkasara kapelā, jo dons Ferante ieņēma augstu stāvokli Spānijas karaļa Filipa II galmā, bet donna Marta bija karalienes Izabellas de Valuā galma dāma.

Luidži bija pirmdzimtais dēls astoņu bērnu ģimenē un tādējādi arī marķīza titula mantinieks. No astoņiem Gonzagu bērniem izdzīvoja tikai trīs – trīs nomira agrā bērnībā, bet divi gāja bojā traģiskos apstākļos. Stāsta, ka, gaidot savu pirmdzimto, donna Marta bijusi tuvu nāvei un vēl pirms Luidži nākšanas pasaulē veltījusi viņu Vissvētākajai Jaunavai Marijai. Dzemdības bijušas tik smagas, ka bērns kristīts vēl īsti nepiedzimis. „Īstā” kristību ceremonija notika 1568. gada 20. aprīlī tagadējā Kastiljones doma baznīcā.

Tēvs savu pirmdzimto dēlu ļoti mīlēja un saistīja ar viņu lielas cerības. Māte par viņu ļoti rūpējās un mācīja viņu lūgties. Kalpotāji viņu cienīja un viņam labprāt izdabāja. Luidži bija četri gadi, kad tēvs viņu paņēma līdzī uz Kazalmadžores militāro nometni, jo tēvs dēlam bija paredzējis militāro karjeru. Kazarmās Luidži nodzīvoja vairākus mēnešus. Tolaik viņa mīlākās rotaļlietas bija miniatūri lielgabali un arkebūzes. Reizēm zēns iztēlojās, ka komandē veselu kareivju rotu, citreiz ar lāpstu plecā devās uzbrukumā. Reiz viņam pat izdevās pielādēt īstu lielgabalu un izšaut, tā izraisot kareivju nometnē lielu satraukumu. Dzīvodams 3000 kareivju vidū, Luidži redzēja viņu drosmi un spēju sevi ziedot lielu ideālu vārdā.

Kad 1573. gadā tēvs devās uz Āfriku, lai piedalītos Tunisijas kampaņā, Luidži atgriezās mājās pie mātes un... pārsteidza mājiniekus ar savu jauno kazarmās iegūto vārdu krājumu. Zēna audzinātājs Pjērfrančesko del Turko viņam norādīja, ka šāda valoda ir ne vien vulgāra un rupja, bet arī zaimojoša, turklāt dižciltīgi ļaudis šādus vārdus nelieto. „*Kungi šādus vārdus nelieto?*” jautāja Luidži. „Nekad un nekur,” atbildēja skolotājs. „*Labi, tad arī es tos vairs nelietošu,*” noteica Luidži un savu solījumu izpildīja. Dona Ferantes Kastiljonē nebija trīs gadus. Šajā laikā par bērniem rūpējās donna Marta un viņu audzinātājs Pjērfrančesko del Turko.

No mātes zēns bija mantojis dziļu dievbijību un mīlestību pret lūgšanu. Jau no mazotnes viņš bija radis lūgties, taču nepilnu septiņu gadu vecumā Luidži piedzīvoja tādu kā garīgo atmodu. No šī laika viņš katru dienu recitēja Jaunavas Marijas stundu lūgšanas un septiņus gandarīšanas psalmus¹, vienmēr atrazdamies uz ceļiem, bez lūgšanu spilventiņa.

Kad 1576. gadā Kastiljonē atgriezās dons Ferante, viņš savu dēlu vairs nepazīna. Militāras spēles un armijas lietas Luidži vairs neinteresēja. Viņš bija kļuvis daudz nopietnāks, čaklāks, apdomīgāks un dievbijīgāks, turklāt bija sācis mācīties spāņu un latīņu valodu. Tēvs bija mazliet vilies, taču apdomājies pieņēma notikušās pārmaiņas – ja arī dēls nebūs karavīrs, tad būs labs valdnieks. Un viņš nolēma dot dēlam iespējami labāku izglītību.

1577. gadā dons Ferante savus vecākos dēlus Luidži un Rodolfo aizveda uz Florenci, uz lielhercoga Frančesko de Mediči un viņa sievas erhercogiēnes galmu. Jau tolaik Florence bija mākslas un kultūras galvaspilsēta. Jaunie Gonzagas tur nodzīvoja mazliet vairāk nekā divus gadus. Mediči galmā Luidži kalpoja par pāžu, mācījās latīņu valodu un apguva Toskānas skaidro itāļu valodu. Taču galma dzīve un laicīgās lietas viņam netraucēja lieliem soļiem steigties pa svētuma ceļu.

Kādu dienu māte, vērojot savus bērnus lūgšanas laikā, iesaucās: „Ja Dievs izvēlētos vienu no jums sev, cik es gan būtu laimīga!” To dzirdot, Luidži teica: „*Es būšu tas, kuru Dievs izvēlēsies.*” Luidži arvien atkārtoja: „*Virs marķīziem ir lielhercogs, virs lielhercoga ir karalis, un virs karaļa ir imperators. Bet pār viņiem visiem ir Dievs, kura priekšā visi augstmaņi ir kā putekļi.*”

Kad Luidži bija deviņi gadi, viņš sāka raudzīties pēc laba garīgтēva. Pjērfrančesko del Turko viņam ieteica jezuītu kolēģijas rektoru Fransisko de la Torresu. Tā bija Luidži pirmā saskare ar „Jēzus sadraudzību”.

Luidži jau kopš agras bērnības godināja Vissvētāko Jaunavu Mariju. Tāpēc, kad tēvs Fransisko viņam iedeva Gaspara Loartes grāmatiņu *Rožukroņa noslēpums*, Luidži to lasīja, pārlasīja un apcerēja tajā sacīto, un drīz vien sāka atdarināt Jaunavas Marijas sirdsskaidrību.

Kādu dienu, lūdzoties *Santissima Anunciata* bazilikā, viņš nolēma spert izšķirošu soli – dot šķīstības solījumu un pēc tam veikt vispārēju grēksūdzi. Pats Luidži to vēlāk sauca par savu atgriešanos, bet Florences periodu dēvēja par dievbijības skolu.

¹ 6., 31., 37., 50., 101., 129. un 142. psalms.

1579. gada novembrī Luidži kopā brāli Rodolfo devās uz Mantuju. Hercogs Gviljermo un viņa sieva Leonora Mantujā bija izveidojuši plaukstošu galmu. Brauciens no Kastiljones uz Mantuju bija ļoti smags. Ceļoties pāri Tesīnas upei, kas lietus dēļ bija pārplūdusi, kariete sašķīda gabalos, un to aiznesa palu ūdeņi. Laimīgā kārtā sliksstošos ieraudzīja kāds zemnieks, kas nejauši gāja garām. Pēc pārciestajām briesmām Luidži saslīma – ārsti viņam diagnosticēja nierakmeņus un ieteica mazāk ēst un ļoti maz dzert. Luidži paklausīja un visu pusgadu, ko pavadīja Mantujā, ievēroja stingru gavēni.

Pēc atgriešanās Kastiljonē Luidži veselības stāvoklis ievērojami uzlabojās. Viņš sāka mācīt katehismu pilsētas nabadzīgajiem bērniem un mātei atzinās, ka vislabprātāk gribētu kļūt par misionāru, tādu kā Francisks Ksavers. Viņa garīgā lasāmviela tolaik bija Bībele un svētā Pētera Kanīzija sagatavotais *Katehisms*. Luidži lasīja arī svētā Franciska Ksavera *Vēstules no Indijas*, kas stāstīja par jezuītu misionāru gaitām, un Granādas Luisa¹ *Garīgās mācības rokasgrāmatu*.

1580. gada jūlijā Kastiljonē ieradās Milānas kardināls un arhibīskaps Kārlis Boromejs. Viņam tolaik bija četrdesmit divi gadi, Luidži – divpadsmit, taču abi uzreiz atrada kopīgu valodu. Viņu pirmā saruna ilga divas stundas. Luidži pastāstīja par to, kas viņam liedz pildīt Dieva gribu, un lūdza, lai kardināls viņam sniedz Vis-svētāko Sakramentu. 1580. gada 22. jūlijā svinīgas Svētās Mises laikā Luidži pieņēma pirmo Komūniju no svētā bīskapa Kārļa Boromeja rokām.

1581. gadā imperatore Marija² no Prāgas devās uz Madridi. Lai viņai izrādītu godu, Filips II aicināja vairākus augstmaņus imperatori pavadīt. Dons Ferante ar prieku pieņēma šo ielūgumu, jo Madrides galmā bija daudz vairāk iespēju karjerai nekā mazaajā Kastiljonē.

Madridē Luidži un Rodolfo tika iecelti par dona Djego, Astūrijas troņmantnieka, pāžiem. Luidži pienākums bija kalpot jaunajam princim un piedalīties viņa mācību stundās. Donam Djego tajā laikā bija septiņi gadi, pašam Luidži – četrpadsmit, tomēr Luidži lieliski tika galā ar septiņgadīgo princi. Stāsta, ka reiz dons Djego, sašutis par auksto vēju, kļiedzis: „Vējš, es tev pavēlu iet prom!” Luidži uz to nekavējoties atbildēja: „*Augstība, jūs varat pavēlēt laudim, bet vējš paklausī Dievam, kuram arī jums ir pienākums klausīt.*” Tā bija nedzirdēta pārdrošība no jaunā Gonzagas puses. Viņa atbilde gāja no

¹ *Fray Luis de Granada* (1504–1588) – spāņu dominikāņu tēvs un rakstnieks.

² *Maria de Austria* jeb Marija Habsburga (1528–1603) – imperatora Kārļa V (Spānijā: Kārļa I) meita, Filipa II māsa, Maksimiliāna II atraitne.

mutes mutē, līdz tā tapa zināma arī pašam Filipam II, kuram – kā stāsta – tā esot patikusi. Luidži nopietnība, garīgums un drosme izraisīja cieņu.

Madridē Luidži turpināja mācīties valodas, studēja matemātiku un filozofiju, daudz lūdās un dzīvoja pieticīgu askēta dzīvi. Galmā melsa, ka jaunais Kastiljones marķīzs nav veidots no miesas un asinīm.

1582. gada 21. novembrī mazais dons Djego pāragri nomira, bet Luidži soli pa solim tuvojās savas dzīves svarīgākajam lēmumam – viņš arvien vairāk ilgojās atteikties no visa, lai pilnīgi piederētu Dievam. 1583. gada 15. augustā, lūdzoties jezuītu kolēģijas kapelā Dievmātes, Laba padoma Mātes, altāra priekšā, viņš dzirdēja vārdus: „Luidži, stājies „Jēzus sadraudzībā”.” Jauneklis to pastāstīja savam garīgtēvam un vēlāk arī savai mātei. Donna Marta dēla nodomu atbalstīja un apsolīja parunāt ar vīru. Kad Luidži tēvs par to uzzināja, viņš kļuva vai traks aiz dusmām un kļiedza: „Tu gribi visu mūžu pavadīt klosterī? Prom no manām acīm! Ja tu tagad nepazudīsi, tad likšu tevi izģērbt un nopērt.”

Gonzagas atgriezās Itālijā 1584. gada jūlijā. Vairums ģimenes locekļu Luidži nodomu neatbalstīja. Viņi izteica gan draudus, gan solījumus, bet neko nepanāca. Nekas nespēja mainīt Luidži domas, tomēr tēva piekrišanu viņam nācās gaidīt ļoti ilgi. „Dēls, izvēlies vismaz kādu citu ordeni, jo „Jēzus sadraudzība” liedz saglabāt augstu stāvokli,” teica tēvs. „*Tieši tāpēc es to izvēlos. Ja es gribētu augstu stāvokli, tad nemainītu marķīza godu pret kādu citu, visai apšaubāmu,*” atbildēja dēls.

Kad Madridē ieradās franciskāņu ordeņa ģenerālpriekšnieks Frančesko Gonzaga, marķīzs lūdza viņa palīdzību. Pēc garas un nopietnas sarunas tēvs Frančesko nostājās Luidži pusē, tomēr dons Ferante vēl nebija gatavs padoties. Viņš dēlus sūtīja uz vairākiem Ziemeļ-Itālijas galmiem – uz Mantuju, Ferāru, Parmu, Pāviju un Turīnu. Tēvs cerēja, ka garais ceļojums tiks aizmirst jezuītu ordeni, tomēr pēc atgriešanās Kastiljonē Luidži bija nelokāms.

Cīņa starp tēvu un dēlu turpinājās sešus mēnešus. Tajā tika iesaistītas augstas Baznīcas un laicīgās amatpersonas. Kad arī tas nelīdzēja, dons Ferante aicināja palīgā monsinjoru Pastorio, kādu gados vecu Kastiljones priesteri, kuru Luidži milēja un cienīja. Pēc garas sarunas priesteris teica: „Luidži ir svēts.” Visbeidzot talkā tika saukts slavenais sprediķotājs Frančesko Panigarola. Tomēr arī viņš bija spiests kapitulēt: „Man sarunā ar šo jaunekli lika spēlēt nelabā lomu. Es to dariju, cik labi vien pratu. Es nepanācu neko, tāpēc ka Luidži bija stiprāks.” Tā kā neviens nebija spējis Luidži pārliecināt, ciņā

no jauna devās pats dons Ferante. „Ko tu grasies darīt? Stāties „Jēzus sadraudzībā”? Tad prom no pils! Pazūdi no manām acīm!” pavēlēja tēvs. Luidži neteica neko, bet, paņēmis dažas grāmatas, devās uz Gonzagu lauku īpašumu, kurā bija apmetušies daži klosterbrāļi.

Pēc dažām dienām dons Ferante saslīma un, podagras māks, jautāja: „Kur ir mans dēls?” Uzzinājis, ka pili viņa nav, tēvs pavēlēja: „Lai viņš tūdaļ pat atgriezās!” Kad Luidži ieradās, tēvs teica: „Kā gan tu uzdrīkstējies pamest pili bez manas atļaujas?” „*Jūs to pavēlējāt, un es paklausīju,*” atbildēja dēls. „Ej uz savu istabu!” pavēlēja tēvs. Pēc šīs sarunas Luidži nolēma gavēt un mērdēt savu miesu. Kādu dienu kalpi lūdza, lai marķīzs atnāk apraudzīt savu dēlu. Paskatījies pa atslēgas caurumu, marķīzs ieraudzīja, ka Luidži sevi šausa ar pātagu. Šajā brīdī dons Ferante padevās. Asarām acīs viņš uzrakstīja vēstuli jezuītu ģenerālpriekšniekam tēvam Klaudio Akvavivam. Tēvs rakstīja: „Es Jums sūtu to, kuru šajā pasaulē mīlu visvairāk, – dēlu, uz kuru savas cerības liktu ikviena ģimene.”

Taču pirms došanās uz Romu bija jāsaņem imperatora atļauja, lai marķīza titulu varētu mantot Gonzagu otrais dēls Rodolfo. Pa to laiku Luidži bija jādodas uz Milānu un tēva vietā jānokārto dažas neatliekamās darīšanas.

Kad tika saņemta imperatora atļauja, dons Ferante nekavējoties devās uz Milānu. Šoreiz marķīza taktika bija citāda – viņš apelēja pie Luidži sirdsapziņas un lika apdomāt, ko viņš nodara Gonzagu dzimtai. Rodolfo vēl esot tik jauns un nepieredzējis, bet tēvs pats jau krietni gados. Tēvam nepieciešama vecākā dēla palīdzība. Luidži atbildēja ar lielu mīlestību, bet ļoti noteikti un īsi: „*Esmu pārliecināts, ka mans aicinājums iestāties „Jēzus sadraudzībā” ir no Dieva.*” Taču arī tad dons Ferante nezaudēja cerību. Viņš lūdza, lai Luidži aicinājumu pārbauda slavenais jezuītu tēvs Ahilejs Galjardi. Pārbaude ilga vairāk nekā stundu. Luidži aizstāvējās ar zobiem un nagiem. Viņš citēja Svētos Rakstus, Baznīcas doktoru tekstus un svētā Akvīnas Toma sacīto. Tēvs Galjardi bija ļoti pārsteigts par Luidži dziļajām zināšanām un nespēja ticēt, ka jauneklis, kas lielāko mūža daļu pavadījis dažādos galmos, tik labi pazīst ordeņa ļaužu dzīvesveidu. Galjardi spriedums bija īss: „Tev taisnība. Nav ne mazāko šaubu. Esmu pārliecināts un stiprināts.”

Taču dons Ferante, dzimis karavīrs, joprojām palika pie sava. Viņš sacīja, ka Luidži ir pārāk jauns un ka viņš iestāties „Jēzus sadraudzībā” varēs tikai tad, kad būs sasniedzis pilngadību, proti, būs divdesmit vienu gadu vecs. Luidži piekrita gaidīt divus gadus, bet ar noteikumu, ka šos divus gadus viņš pavadīs Romā un ka tēvs viņam dos rakstisku atļauju stāties „Jēzus sadraudzībā”. Tēvs

nepiekrita, un likās, ka viss sāksies no gala, līdz kādu dienu Luidži mērs bija pilns, un viņš nolēma stāties tēvam pretī: „*Tēvs, es esmu no jums atkarīgs. Es jums no visas tiesas saku, ka Dievs mani aicina uz „Jēzus sadraudzību”. Ja jūs iebilstat, jūs pretojaties Dieva gribai.*”

Šajā brīdī dons Ferante sāka rūgti jo rūgti raudāt: „Dēls, tu plosi manu sirdi, jo es tevi mīlu. Es arvien tevi esmu milējis – kā tu to arī esi pelnījis. Uz tevi es liku visas savas cerības un visas mūsu ģimenes cerības. Bet, ja Dievs tevi aicina, kā tu saki, es tevi nevaru aizkavēt. Ej, mans dēls, kurp gribi. Es tev dodu savu atļauju un tevi svētīju.” Luidži to nebija gaidījis, tāpēc pārsteigts vien izmocīja: „*Paldies, mans tēvs.*” Viņš gribēja tēvu mierināt, bet atturējās. Luidži aizgāja uz savu istabu, no metās ceļos un raudāja. Viņš pateicās Dievam par visu un aizlūdza par tēvu un visiem tuviniekiem. Beidzot šī kauja bija uzvarēta.

1585. gada 2. novembrī Mantujā, Gonzagu pilī, Luidži visu radnieku klātbūtnē parakstīja dokumentu, ar kuru atteicās no visām pirmdzimtā dēla tiesībām. Apstiprinot savu parakstu, Luidži sacīja: „*Rodolfo, kurš no mums ir laimīgāks? Noteikti es!*”

Šā paša gada 4. novembrī Luidži kopā ar brāli Rodolfo un Pjērfrančesko del Turko devās ceļā. 19. novembrī viņi ieradās Romā un tūdaļ devās uz Jēzus baznīcu, lai satiktu tēvu Klaudio Akvavivu. Pēc tam viņi apmeklēja vairākus kardinālus, no kuriem daži bija radnieki, un septiņas Romas slavenākās baznīcas. Pāvests Siksts V viņus uzņēma ar lielu mīlestību un svētīja. Pāvests runāja par nabadzību. Luidži teica, ka ir par to domājis un jūtas mierīgs.

1585. gada 25. novembrī Luidži iestājās jezuītu noviciātā *Sant'Andrea al Quirinal*. Viņam tolaik bija astoņpadsmit gadu. Ieejot savā mazajā cellītē, viņš spontāni iesaucās: „*Tā ir mana atpūtas vieta uz laiku laikiem, šeit es mājōšu, jo esmu to sev vēlējis.*” (Ps 132) „Jēzus sadraudzībā” Luidži atrada to, pēc kā bija ilgojies visu mūžu, – mieru un brīvību. Viņam patika staigāt pa Romas ielām, lūdzot ziedojumus, kopt slimniekus Romas slimnīcās, darīt vienkāršus darbus, kurus Kastiljonē bija darījuši kalpi. Luidži paklausīja novīču audzinātājam, kad tas viņam aizliedza mērdēt miesu un lika saīsināt lūgšanu laiku. Luidži bija atradis sevi. Tömēr, kad 1586. gada sākumā četrdesmit divu gadu vecumā nomira dons Ferante, Luidži saprata, cik ļoti viņš tēvu bija milējis un... sāpinājis.

Kad pēc tēva nāves ģimenē sākās strīdi par mantojumu, Luidži devās samierināt Rodolfo un Mantujas hercogu Vinčenco, kuri strīdējās par kādu ģimenes īpašumu. Lai gan Luidži bija atteicies no titula, viņa viedokli ģimenē

respektēja, un, kaut arī viņš bija ļoti jauns, viņa balss bija noteicoša. Turklāt viņš pārliecināja Rodolfo legalizēt savas slepenās laulības ar Elenu Aliprandi un nepievērst tik lielu uzmanību kārtu atšķirībām.

Kad 1590. gadā Romā sākās mēra epidēmija un bija tūkstošiem mēra upuru, to vidū arī pāvesti Siksts V (1585–1590), Urbāns VII (1590) un Gregors XIV (1590–1591), Romas pilsēta tam nebija gatava – visas slimnīcas bija pārpildītas. Jezuīti steigšus atvēra improvizētu slimnīcu, kurā strādāja visi ordeņa locekļi, sākot no ģenerālpriekšnieka līdz pat pēdējam laju brālīm. Luidži nesavtīgi sevi veltīja darbam – apkopa slimnieku brūces, klāja tiem gultas, gatavoja viņus grēksūdzei –, līdz saslima arī pats.

Jūtot, ka tuvojas nāves stunda, Luidži uzrakstīja vēstuli mātei: „*Priecājieties, ka Dievs mani aicina pēc tik īsas cīņas. Neapraudiet kā mirušu to, kas dzīvos paša Dieva dzīvi. Mēs drīz satiksimies, lai dziedātu slavas dziesmas mūžīgajai žēlsirdībai.*” Savos pēdējos dzīves mirkļos Luidži nespēja atraut skatienu no krucifiksa, kas bija virs viņa gultas. Ar lielu pazemību viņš savam garīgajam tēvam Robertam Belarmīnam jautāja, vai cilvēks var uzreiz nonākt pie Dieva. Belarmīns teica, ka var, un iedrošināja Luidži cerēt, ka viņš saņems šo žēlastību.

Luidži saņēma atklāsmi, ka viņš mirs Vissvētākā Sakramenta svētku oktāvā. Katru nākamo dienu viņš pateicībā recitēja *Te Deum*. Reizēm viņš skandēja 122. psalma vārdus: „*Es priecājos, kad man teica: „Dosimies uz Kunga namu!*”” Oktāvas astotajā dienā šķita, ka viņam kļūst labāk, taču Luidži bija pārliecināts, ka mirs vēl pirms rītausmas, un vēlreiz lūdza, lai viņam sniedz pastaro svaidīšanu. Kad atnāca tēvs provinciāls, Luidži teica: „*Mēs jau ejam, tēvs, mēs jau ejam!*” „Uz kurieni, Luidži?” „*Uz Debesīm!*” „Paklausieties, ko saka šis jauneklis!” iesaucās provinciāls. „Par Debesīm viņš runā tā, kā mēs – par došanos uz Fraskati.”

20. jūnija vakarā pāvests Gregors XIV Luidži svētīja un piešķīra pilnīgas atlaides. Likās, ka viņam kļūst labāk. Ārsts teica, ka nāves briesmas vairs nedraud, un lika viņam doties pie miera. Pie slimā palika vienīgi tēvs Belarmīns. Luidži reizēm čukstēja: „*Tavās rokās, Kungs...*” Naktī viņa stāvoklis piepeši mainījās un bija skaidrs, ka tuvojas nāve. Acis pievērsis krustam, viņš ar Jēzus vārdu uz lūpām nomira 1591. gada 21. jūnija rītausmā, būdams divdesmit trīs gadus vecs. Luidži Gonzagu apbedīja Augšāmcelšanās baznīcā Romā, taču jau drīz viņu sāka godāt kā svēto un viņa mirstīgās atliekas pārveda uz Sv. Ignācija baznīcu (*Sant'Ignazio di Loyola in Campo Marzio*), kur tās atdusas vēl šodien.

1605. gada 19. oktobrī pāvests Pāvils V Aloižiju Gonzagu pasludināja par svētīgu. Pāvests Benedikts XIII 1726. gada 31. decembrī viņu pasludināja par svēto, bet 1729. gadā – par studējošās jaunatnes aizbildni. 1926. gadā pāvests Pījs XI apstiprināja to, ka Aloižs Gonzaga ir jauniešu un studentu aizbildnis, bet pāvests Jānis Pāvils II 1991. gadā ierosināja godināt šo svēto arī kā AIDS slimnieku aizbildni.

*Materiālu sagatavojuši
Inga Reinvalde*

Avots:

Cilvēki Kalnā : svinot Ticības gadu, Mieram tuvu ikmēneša žurnāls par svētajiem. - Nr.7 (2013) - Rīga : KALA Raksti, 2013., 27. – 31.lpp.